

DE
PRÆGUSTU VITÆ
ÆTERNÆ

SUMMARIUM.

§. 1. Vitam æternam homines recte desiderant. Ejus prægustus dulcis est. §. 2. Dari prægustus ejusmodi, agnoscunt Lutherus, aliique Nostratum plures. §. 3. Dicta Scripturæ huc pertinentia, Psal. XXVII, 5. XXXI, 21. XXXIV, 19. XC, 16. Cantic. I, 4. Joh. XVII, 3. Rom. VIII, 23. 24. Ebr. VI, 6. II, Pet. I, 4. cum interpretatione Nostratum. §. 4. Exempla Discipulorum Christi, Petri, Jacobi, Johannis, Matth. XVII, 4. Marci IX, & Lucæ IX, Stephani, Act. VII, 56. Pauli, II. Cor. XII, 2. 3. 4. §. 5. Disputationis scopus. §. 6. Necessitas evolvendi voces. §. 7. Beatitudinis notitia imperfecta, aliqua tamen; quoad ejus integritatem, & quoad essentiam §. 8. Vox gustandi & prægustandi, quid proprie, quid metaphorice & h. l. denotet? §. 9. Gustus duplex, quoad perceptionem objecti superficiariam & intimam. §. 10. Causa prægustus Vitæ Æternæ Efficiens principalis, DEUS, §. 11. Isque trinunus: & per appropriationem Spiritus S. §. 12. Causa impulsiva interna, Bonitas DEI. §. 13. Impulsiva externa seu meritoria, Christus mediator. §. 14. Non propria hominum fidelium opera, velut per viam purgativam & illuminativam; juxta Monachorum asceticam. §. 15. Inæqualem donorum prægustus V. Æ. causa impulsiva externa definiri